

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudců JUDr. Michala Hájka a JUDr. Terezy Kučerové ve věci

navrhovatele: **P. S.**,
trvale bytem

proti
odpůrkyni: **obec Svatá Maří**,
se sídlem Svatá Maří 34, Vimperk,

v řízení o návrhu na zrušení části územního plánu obce Svatá Maří vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, a návrhu na zrušení rozhodnutí o námitkách vydaného v průběhu přijímání uvedeného územního plánu,

takto:

- I.** Návrh na zrušení části rozhodnutí o námitkách vydaného v průběhu přijímání územního plánu odpůrkyně vydaného usnesením zastupitelstva ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, **se odmítá.**
- II.** Územní plán odpůrkyně vydaný usnesením zastupitelstva ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, se v části týkající se pozemku parc. č. x v k. ú. x, **zrušuje** dnem vyhlášení tohoto rozsudku.
- III.** Návrh se v části požadující zrušení odstavce 23 a 52 výroku textové části územního plánu, textu „E1 – vedení VN a trafostanice Trhonín sever“ a „E2 – vedení VN a trafostanice Maří jih“ v odstavci 83 výroku textové části územního plánu a ploch pozemků parc. č. x a x a pozemku č. st. x v k. ú. x, jakož i trasy nadzemního vedení VPS – E1 a E2 ve všech výkresových částech **zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

IV. Účastníkům řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí návrhu

1. Zastupitelstvo odpůrkyně usnesením ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, přijalo územní plán obce, který nabyl účinnosti 26. 10. 2016. Dne 21. 11. 2018 podal navrhovatel návrh na zrušení části tohoto opatření obecné povahy, která nebyla projednána dle § 53 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jakož i rozhodnutí o námitkách vydaného v průběhu přijímání uvedeného územního plánu. Součástí odůvodnění napadeného územního plánu je též rozhodnutí o námitkách (§ 172 odst. 5 správního řádu), přičemž toto rozhodnutí zpravidla nelze napadnout samostatně, nýbrž pouze coby součást opatření obecné povahy.
2. Navrhovatel úvodem obsáhlého návrhu nejprve shrnul důvody, pro něž se považuje návrh za včasný, přičemž navrhovatel coby vlastníku nemovitostí zapsaných na listech vlastnictví č. x a č. x v k. ú. x svědčí aktivní procesní legitimace.
3. Dále navrhovatel uvedl, že některé z jeho námitek vznesených v průběhu přijímání napadeného územního plánu odpůrkyně řádným způsobem nevypořádala, případně se jejich vypořádání nedostatečně promítlo do textové a grafické části územního plánu. Navrhovatel v této souvislosti obsáhle citoval z judikatury týkající se nároků kladených na odůvodnění vypořádání námitek vlastníků dotčených nemovitostí v rozhodnutí o námitkách; konkrétně poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS, a ze dne 13. 6. 2018, čj. 3 As 112/2016-37 (navrhovatel zřejmě omylem uvedl čj. 3 As 112/2016-41, které však neexistuje), č. 3771/2018 Sb. NSS, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11.
4. Odpůrkyně coby pořizovatel územního plánu dle názoru navrhovatele na vypořádání jeho námitek takřka rezignovala. Za nepřesvědčivé označil navrhovatel vypořádání svých námitek ze dne 14. 12. 2015 předložených k 3. opakovanému veřejnému projednávání územního plánu konanému 8. 12. 2015 a námitek ze dne 22. 8. 2016 předložených k 4. opakovanému veřejnému projednávání konanému dne 22. 8. 2016. K námitkám předloženým k 3. projednávání se odpůrkyně vyjádřil v upraveném návrhu předloženém na 4. projednávání, kde navrhovatel vznesl námítka nové odůvodňující, v čem považuje vypořádání svých předchozích námitek za nedostatečné. S těmito novými námitkami se schválený územní plán vypořádává tak, že o nich již bylo rozhodnuto dříve. S tím souvisí též neodůvodněné změny v textové a grafické části územního plánu (strana 25, bod 52 textové části), k nimž se nemohl již nikdo vyjádřit. Navrhovatel uvedl, že konkrétně se odpůrkyně nevypořádala s námitkami označenými čísly 1, 2, 3, 4 a 5 (totožně uplatněnými podáními ze dne 14. 12. 2015 a 22. 8. 2016).
5. V námitce č. 1 navrhovatel poukázal na nepřesné vymezení zastavěného území, které neodpovídá usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013, č. 6/2013, přičemž provedené změny nejsou dle jeho názoru dostatečně odůvodněny. Odpůrkyně k této námitce uvedla, že hranice zastavěného území bude znovu prověřena a zohlední všechny stavby, které byly korektně povoleny. Upravený návrh k 4. projednávání však změny nedoznal, neboť pozemek č. x v k. ú. x byl označen jako nezastavitelná plocha a pozemek č. x v k. ú. x nebyl součástí zastavěného území a byl začleněn do návrhové plochy 3.20, která však na straně 8 v bodu 28 výroku textové části územního plánu nebyla uvedena. V konečné a

schválené verzi územního plánu je pak pozemek č. x stále zakreslen jako plocha přírodní – krajinná zeleň, do které je vložena zastavěná plocha „černé stavby“ a pozemek č. x již není plochou návrhovou, nýbrž se stal součástí zastavěného území s dokončenou stavbou.

6. Navrhovatel uvedl, že k těmto změnám došlo až v konečné a schválené verzi územního plánu, nemohli se k nim již vyjádřit dotčené orgány. Není dále možné považovat za zastavěné území obrys stavby umístěné na pozemku č. x. Hranice zastavitelného území tvoří souvislá čára vedená po hranici parcel, výjimečně ji pak tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích. Zatímco zastavitelnou plochu představuje plocha vymezená k zastavění, plocha zastavěná je plochou půdorysného řezu vymezenou obvodem svislých konstrukcí budovy v rovině upraveného terénu. Do zastavěného území se pak dle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona nezahrnují pozemky, na které sice bylo vydáno územní rozhodnutí či stavební povolení, avšak pozemek doposud není v katastru nemovitostí veden jako stavební parcela; není proto možné, aby do zastavěného území byl začleněn též pozemek č. x, jehož je navrhovatel vlastníkem. V rámci územního plánování nebylo doloženo, jak byly stavby korektně povoleny. Skutečnost, že je stavba zakreslena v katastrální mapě, aniž by pro ni existovalo odpovídající povolení, dokládá podvody Městského úřadu Vimperk na základě jím nezákonně vydaných dokumentů (dodatečné povolení stavby Městského úřadu Vimperk ze dne 18. 6. 2009, čj. VÚP 330-1237/1859/09 VK-3, ke stavbě na pozemku č. x a sdělení Městského úřadu Vimperk ze dne 7. 8. 2012, čj. VÚP 16125/12-KLI-1092/10, o možném užívání stavby na pozemku č. x), na něž stejný správní orgán poukázal ve shora citovaném usnesení zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013. Stavby na uvedených pozemcích tak byly územním plánem legalizovány, aniž by proběhlo stavební řízení; tím bylo zasaženo do práv vlastníků sousedních pozemků dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“).
7. Ve vztahu k argumentaci týkající se vypořádání námítky č. 1 navrhovatel navrhl provést důkaz námítkami ze dne 14. 12. 2015 a 22. 8. 2016, usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013, dodatečným povolením stavby na pozemku č. x ze dne 18. 6. 2009 a sdělení o možném užívání stavby na pozemku č. x ze dne 7. 8. 2012, hlavním výkresem grafické části návrhu územního plánu předloženého k 4. projednání, hlavním výkresem grafické části návrhu územního plánu předloženého k 4. opakovanému projednání, hlavním výkresem grafické části schváleného územního plánu a výkresovou částí vymezení zastavěného území dle usnesení zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013.
8. Navrhovatel dále namítl (námitka č. 2), že ačkoli je pozemek č. x označen jako plocha přírodní – krajinná zeleň, nachází se na něm černá stavba. Tento rozpor odpůrkyně vyřešila tak, že na uvedeném pozemku vyznačila zastavěné území na ploše rekreační chaty zakreslené v katastru nemovitostí. Tento postup je v rozporu s bodem 80 výroku napadeného územního plánu, dle něhož lze na přírodních plochách – krajinné zeleni umísťovat pouze drobné stavby pro zemědělskou a lesní výrobu, včelíny, drobné architektonické veřejně přístupné objekty a stavby technické infrastruktury pro lokální potřebu. Uvedená změna byla zanesena až do výsledného územního plánu po 4. projednání a nemohl se k ní tedy již nikdo vyjádřit. Dle navrhovatele měla být tato změna řešena dle § 53 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovatel opětovně poukázal na skutečnost, že zanesení stavby do katastru nemovitostí nemusí nutně dokumentovat, že se jedná o stavbu legální. Na pozemku č. x se nachází pahorek, který je pohledově exponovaný do širokého okolí. Jeho začlenění do pozemku plocha přírodní – krajinná zeleň je proto patrně odůvodněno ochranou krajiny. Zastavěná plocha tvořená půdorysem chaty je nadto vyznačena bílou barvou, která je dle legendy výkresové části územního plánu vyhrazena pro „plochy zemědělské – orná půda a TTP“; územní plán je proto v tomto ohledu vnitřně rozporným. Navrhovatel opětovně namítl porušení čl. 36 Listiny. Dle navrhovatele je diskriminační a rozporné s čl. 1 Listiny, pokud někdo

potřebuje pro stavbu získat řádné stavební povolení a jinému postačí „zapůsobit“ na pracovníky stavebního úřadu a zastupitele obce.

9. Jako důkazy navrhovatel označil dodatečné povolení stavby ze dne 18. 6. 2009 ke stavbě na pozemku č. x, informaci Městského úřadu Vimperk ze dne 10. 9. 2018, čj. MUVPK-KS 28385/18-LAC, a rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 15. 10. 2018, čj. MUVPK-KS 33504/18-LAC, hlavní výkres grafické části návrhu územního plánu předloženého k 4. opakovanému projednání, hlavní výkres grafické části schváleného územního plánu a výkresovou část územního plánu dle usnesení zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013.
10. V rámci námítky č. 3 navrhovatel nesouhlasil s tím, aby návrhová plocha zahrnující pozemky č. x a č. x v k. ú. x umožňovala výstavbu vázanou na likvidaci odpadních vod; na pozemku se nachází nepovolená stavba a prováděný způsob likvidace odpadních vod ohrožuje životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Těto námítce pořizovatel po 3. opakovaném projednání návrhu územního plánu nevyhověl s tím, že na pozemku se nachází legálně zrealizovaná stavba rodinného domu a pozemek tedy bude v územním plánu zahrnut do zastavěného území jako plocha stávající pro smíšené bydlení. Upravený návrh pro 4. opakované projednání však v tomto ohledu nedoznal žádných změn a avizovaná změna se tak projevila až ve výkresové části schváleného územního plánu (ke skutečné podobě změny se tak nemohl nikdo vyjádřit). Navrhovatel znovu uvedl, že zanesení stavby do katastru nemovitostí neimplikuje její legalitu, kterou měl pořizovatel v reakci na konkrétní námítku doložit pravomocným územním a stavebním rozhodnutím. V souvislosti s uvedenou námítkou byl pozměněn bod 52 výrokové části územního plánu. Územní plán v dané lokalitě nepočítá s vybudováním kanalizace, přičemž vzhledem k tomu, že stavby na pozemcích sousedících s pozemkem navrhovatele nejsou legální, nelze předpokládat ani naplnění požadavku obsaženého v bodu 53 výrokové části územního plánu stanovující nutnost řešení kanalizace při výstavbě více než 3 rodinných domů. Navrhovatel v této skutečnosti spatřuje zásah do svého práva na příznivé životní prostředí a snížení užitné hodnoty svého pozemku, na němž není možné dokončit výstavbu rodinného domu závislého na vodě ze studny znečišťované odpadními vodami z pozemku sousedního. Navrhovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, a nutnost šetření vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny. Navrhovatel dále znovu zopakoval svou argumentaci týkající se porušení čl. 1 a 36 Listiny.
11. Jako důkazy navrhovatel v tomto ohledu označil rozhodnutí o povolení nakládání s vodami – odběru podzemní vody Městského úřadu Vimperk ze dne 7. 12. 2009, čj. ŽP231/2-834/857/08/S-17, rozhodnutí Krajského úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 4. 9. 2008, čj. KUJCK 19818/2008 OREG/6, výzvu Krajského úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 4. 9. 2008, čj. KUJCK 19818/2008 OREG/7, informaci Městského úřadu Vimperk ze dne 11. 9. 2018, čj. MUVPK-KS 28384/18-LAC, rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 15. 9. 2018, čj. MUVPK-KS 33505/18-LAC, a hlavní výkres grafické části návrhu územního plánu předloženého k 4. opakovanému projednání, hlavní výkres grafické části schváleného územního plánu a výkresovou část územního plánu dle usnesení zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013.
12. Navrhovatel namítl, že ačkoli jeho námítce požadující umožnění staveb se zatravněnými střechami (námítka č. 4) bylo vyhověno, v samotném územním plánu se již nepromítla. Dle bodu 23 výrokové části územního plánu totiž má být veškerá zástavba nízkopodlažní „s tradičním převážně sedlovým zastřešením“. Navrhovatel poukázal na stranu 17 (podmínky prostorové regulace pro plochy bydlení) a 21 (podmínky prostorové regulace pro plochy smíšené obytné) výrokové části územního plánu, z nichž dle jeho názoru plyne, že ploché zatravněné střechy lze provádět pouze u staveb na plochách smíšených obytných; to však

postrádá logiku, neboť sám pořizovatel ve vypořádání námitky uvádí, že se jedná o moderní trend ve výstavbě.

13. Obsahem námitky č. 6 byl navrhovatelův poukaz na skutečnost, že nové nadzemní vedení elektrické energie vytváří v krajině nežádoucí prvek, přičemž šetrnější variantou by bylo vedení podzemní. Odůvodnění nevyhovění této námitce spočívající v nedostatečných finančních možnostech odpůrkyně shledal navrhovatel nedostatečným. Navrhovatel citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 As 86/2014-49, dle něhož spojení „*krajinný ráz*“ představuje neurčitý právní pojem. Pro posouzení jeho naplnění je však třeba, aby byly vymezeny alespoň základní parametry elektrického vedení, což územní plán nečiní. Trasa vedení byla do územního plánu zanesena v důsledku požadavku společnosti E.ON; tento požadavek však nevylučuje kabelové podzemní vedení. K otázce posouzení nabízejících se variant navrhovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008-34. Pořizovatel přitom požadavkům na odůvodnění územního plánu v tomto rozhodnutí obsaženým dle navrhovatelova mínění nedostál. Odpověď společnosti E.ON k navrhovatelově žádosti o vyjádření je pak zcela vyhybavá a nekonkrétní, přičemž z ní vyplývá, že o záležitosti rozhoduje pořizovatel.
14. Coby důkaz navrhovatel v této souvislosti označil požadavek společnosti E.ON ze dne 24. 5. 2013, svou žádost o vyjádření této společnosti ze dne 10. 10. 2018 a odpověď na ni ze dne 15. 11. 2018.
15. Navrhovatel dále uvedl, že všechny návrhy územního plánu, které byly postupně předkládány k veřejnému projednání, obsahovaly bod 52 výrokové části v tomto znění: „*Do doby vybudování obecní ČOV nebo v lokalitách mimo kompaktní sídlo lze novou zástavbu napojit pouze na domovní ČOV, s vypouštěním vod do vodoteče nebo společnou žumpu na vyvážení.*“ Schválený územní plán však v tomto bodě stanoví, že „*[d]o doby vybudování obecní ČOV nebo v lokalitách mimo kompaktní sídlo lze novou zástavbu napojit pouze na domovní ČOV, s vypouštěním vod do recipientu, nebo společnou žumpu na vyvážení.*“
16. Dle názoru navrhovatele záměna pojmu vodoteč za pojem recipient zásadně mění význam tohoto ustanovení, přičemž k této změně došlo až po posledním veřejném projednání, aniž by vůči němu směřovala nějaká námitka (vyjma navrhovatelovy námitky č. 3, která směřovala vůči původnímu znění). Tato změna není nikterak odůvodněna. S odkazy na internetové slovníky cizích slov navrhovatel uvedl, že pojem recipient může znamenat nádobu sloužící k uchování plynů, vodní tok nebo zdrž, do kterého lze vypouštět vodu (např. odpadní), zvonovitý poklop, z kterého se vyčerpává vzduch vývěvou, zvonovitá nádoba na úschovu nebo zpracování materiálu ve vakuu či příjemce. Z metodického pokynu Ministerstva životního prostředí, odboru ochrany vod, k nařízení vlády č. 416/2010 Sb. pak plyne, že za recipient lze považovat jak povrchové, tak i podzemní vody.
17. Navrhovatel poukázal na dikci § 38 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění do 31. 12. 2018, dle něhož lze – stručně řečeno – povolit vypouštění odpadních vod z domácností neobsahujících nebezpečné látky do vod podzemních pouze výjimečně, a to na základě vyjádření osoby s odbornou způsobilostí a nelze-li využít jiné řešení (pozn.: obsahově obdobné ustanovení je aktuálně obsaženo v § 38 odst. 9 vodního zákona). Vágní pojem recipient tak podle názoru navrhovatele umožňuje vypouštět odpadní vody prakticky kamkoli, neboť zmíněnou výjimečnost dle vodního zákona lze uplatnit v rámci celého územního plánu; to však není souladné s cíli územního plánování spočívajícími mimo jiné v respektování principu udržitelného rozvoje a ochraně životního prostředí. Změna odporuje též textové části odůvodnění územního plánu, dle něhož tento územní plán respektuje speciální zákony (mj. též vodní zákon).
18. K uvedené změně došlo svévolně a vědomě, přičemž se k ní již nemohla vyjádřit nejen veřejnost, nýbrž i dotčené orgány. Jedná se přitom o změnu závažnou ve smyslu § 53 odst. 2

stavebního zákona. Pojem vodoteč je totiž pojmem konkrétnějším než recipient. Uvedená změna významným způsobem zasahuje do práva na příznivé životní prostředí dle čl. 35 Listiny, přičemž jejím neprojednáním došlo též k porušení principů stanovených Úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (č. 124/2004 Sb. m. s.; dále jen „Aarhuská úmluva“).

19. Navrhovatel v daném ohledu označil jako důkazy textové části návrhů územního plánu předložené k 3. a 4. opakovanému projednání, textovou část schváleného územního plánu, metodický pokyn Ministerstva životního prostředí, odboru ochrany vod, k nařízení vlády č. 416/2010 Sb. a informaci poskytnutou odpůrkyní ze dne 31. 10. 2016.
20. Závěrem navrhovatel navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí o námitkách navrhovatele v odstavcích 111 (námitka č. 5), 112 (námitka N3) a 113 (námitka N3) textové části odůvodnění územního plánu, odstavce 23 a 52 výroku textové části územního plánu, text „E1 – vedení VN a trafostanice Trbonín sever“ a „E2 – vedení VN a trafostanice Maří jib“ v odstavci 83 výroku textové části územního plánu a plochy pozemků parc. č. x, x a xa pozemku č. st. x v k. ú. x, jakož i trasu nadzemního vedení VPS – E1 a E2 ve všech výkresových částech.
21. Z dikce navrhovaného petitu proto krajský soud dovodil, že navrhovatelovo podání představuje jednak návrh na zrušení části územního plánu a jednak návrh na zrušení rozhodnutí o námitkách, které bylo v průběhu přijímání uvedeného územního plánu vydáno.

II. Shnutí vyjádření odpůrkyně

22. Odpůrkyně předně poukázala na skutečnost, že proces přijímání územního plánu byl již jednou zatížen zrušením územního plánu ze strany Krajského úřadu Jihočeského kraje. Celkem přitom trval téměř 9 let, přičemž návrh územního plánu byl za tuto dobu projednáván celkem pětkrát. Odpůrkyně vyjádřila přesvědčení, že pořizování územního plánu po obnovení tohoto procesu v důsledku zrušení původně přijatého územního plánu již nebylo zatíženo vadami odůvodňující jeho úplné či částečné zrušení.
23. Návrh odpůrkyně označila za opožděný, neboť nebyl podán do 1 roku od přijetí napadeného územního plánu, tj. do 26. 10. 2017.
24. Odpůrkyně dále odmítla tvrzení navrhovatele, dle něhož nedostatečně vypořádala jeho námitky, neboť odůvodnění rozhodnutí o námitkách bylo v tomto ohledu dostatečné. Poukázala též na skutečnost, že nároky na vypořádání námitek v průběhu přijímání územního plánu nemohou být přemrštěné, neboť by to v důsledku vedlo ke kolapsu tohoto procesu.
25. Pozemek č. x je vymezen jako plocha nezastavitelná, plocha přírodní – krajinné zeleně. V katastru nemovitostí je pak uveden jako neplodná půda – ostatní plocha. Z ortografické mapy je přitom patrné, že přesně tento charakter pozemek má, neboť na něm jsou vzrostlé stromy. V katastru nemovitostí je na tomto pozemku zakreslena plocha stavby č. x. Vymezení této plochy coby zastavěného území tedy odpovídá skutečnosti. Katastrální mapa představuje podklad pro zpracování územně plánovací dokumentace (§ 3 a § 13 odst. 2 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti; dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“).
26. Na pozemku č. x označeném v katastru nemovitostí jako orná půda je pak umístěna stavba rodinného domu na ploše č. 216 označená jako zastavěná plocha a nádvoří. Projektant ani pořizovatel územního plánu tuto skutečnost musí respektovat. Uvádí-li navrhovatel, že se v tomto ohledu jedná o legalizaci černých staveb či podvodné jednání, nechť toto tvrzení směřuje orgánům činným v trestním řízení. Pozemek č. x je pak prokazatelně funkčně plně

provázaný se stavbou rodinného domu, protože byl vymezen jako stávající plocha smíšená obytná. Ve smyslu § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), pak tato plocha byla agregována se sousední plochou zastavěného území se stejným funkčním využitím ve vlastnictví navrhovatele.

27. Ve vztahu k pozemku č. x odpůrkyně uvedla, že na tomto pozemku jsou prokazatelně provedeny stavby, protože jej taktéž zahrнула do zastavěného území. Na rozdíl od staveb na výše uvedených pozemcích však tyto stavby postrádají oporu v podobě zápisu do katastru nemovitostí a celý pozemek je v něm tak evidován jako orná půda.
28. K námitce týkající se podmínek zástavby odpůrkyně konstatovala, že z její díkce předpokládala, že směřuje k pozemkům navrhovatele, které jsou vymezeny jako plocha smíšená obytná. Proto právě na pozemcích tohoto typu, které jsou zpravidla na okrajích sídel, byly povoleny tzv. zelené střechy. Plochy čistého bydlení jsou nyní situovány v centru, kde z důvodů památkových, urbanistických a architektonických umístování zelených střech vhodné není.
29. Odpůrkyně v souladu s odůvodněním územního plánu uvedla, že návrh vedení vysokého napětí je nutný pro budoucí zásobování trafostanic T5 a T6, přičemž umístění vedení pod zem není v podmínkách obce typu odpůrkyně ekonomicky reálné. Toto odůvodnění je pak sice stručné, avšak věcné a srozumitelné. Trasa vedení byla volena tak, aby vedla co nejkratší a nejúspornější cestou k navrženým trafostanicím, které jsou nezbytné pro napojení nových rodinných domů.
30. Pokud jde o neprojednané pozměnění textové části územního plánu, označila odpůrkyně záměnu slov vodoteč za recipient za nepodstatnou a učiněnou v důsledku jazykové korektury.

III. Shrnutí repliky navrhovatele

31. Navrhovatel k vyjádření podal obsáhlou repliku, jejímž obsahem jsou však v podstatě jinými slovy vyjádřené námitky uvedené již v samotném návrhu na zrušení územního plánu. Navrhovatel opětovně namítl především nedostatečné vypořádání jeho námitek a porušení procesních práv. Uvedl, že není zřejmé, proč se obsah katastrální mapy neprojevil již ve vymezení zastavěného území schváleného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 1. 11. 2013, č. 6/2013. Navrhovatel ve věci údajně nezákonné výstavby na pozemku č. x podal trestní oznámení, které však státní zástupkyně odložila. Následně podal žalobu proti územnímu rozhodnutí, které dle jeho názoru mělo napomoci nezákonně prováděné likvidaci odpadních vod (řízení bylo u krajského soudu vedeno pod sp. zn. 10 A 122/2015). Navrhovatel dále poukázal na možnou trestněprávní odpovědnost rozhodujících úředních osob. Záměna pojmů vodoteč a recipient pak dle navrhovatele podporuje ohrožování kvality podzemních vod.
32. Přílohou repliky navrhovatel učinil žádost o informace ze dne 14. 1. 2019 a odpovědi odpůrkyně na ni ze dne 29. 1. 2019, veřejnou vyhlášku Městského úřadu Vimperk – oznámení o veřejném projednání návrhu územního plánu odpůrkyně ze dne 5. 1. 2010, veřejnou vyhlášku Městského úřadu Vimperk – oznámení o opakovaném veřejném projednání návrhu územního plánu odpůrkyně ze dne 27. 5. 2010, připomínky a námitky navrhovatele k návrhu územního plánu ze dne 12. 7. 2010, žádost navrhovatele o přezkoumání územního plánu odpůrkyně ze dne 9. 5. 2011, část rozhodnutí Krajského úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 24. 11. 2011, čj. KUJCK 18051/2011 OREG/15, kterým byl původní územní plán odpůrkyně ze dne 4. 2. 2011 zrušen, dopis navrhovatele adresovaný zastupitelstvu odpůrkyně ze dne 20. 8. 2013, sdělení starosty odpůrkyně k tomuto dopisu ze dne 26. 8. 2013, zápis ze schůze zastupitelstva odpůrkyně ze dne 7. 6. 2013, návrh vymezení zastavěného území, trestní oznámení ze dne 12. 3. 2015, přípis Krajského státního

zastupitelství v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2015, čj. KZN 403/2015-16, odpověď odpůrkyně na navrhovatelovu žádost o poskytnutí informací ze dne 31. 10. 2016, metodický pokyn Ministerstva životního prostředí, odboru ochrany vod, k nařízení vlády č. 416/2010 Sb. a nařízení vlády č. 57/2016 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění odpadních vod a náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních.

IV. Průběh jednání

33. Účastníci řízení v průběhu jednání konaného dne 13. 2. 2019 setrvali na svých procesních stanoviscích. Krajský soud dále upozornil navrhovatele, který v rámci přednesu návrhu podstatným způsobem rozhojnil své návrhové body, že dle § 101b odst. 2 věty druhé s. ř. s. návrh, který obsahuje zákonem požadované náležitosti „nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body.“ Krajský soud se proto zabýval návrhem v rozsahu, v jakém jej navrhovatel krajskému soudu zaslal v zákonné lhůtě pro jeho podání.
34. Navrhovatel při jednání mimo shora uvedených důkazních návrhů navrhl provést důkaz také oznámením o zahájení územního řízení vztahujícím se ke shora specifikovanému elektrickému vedení a výslechem vedoucího odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu Vimperk. Požadoval též doložit, jakým způsobem dochází v řešeném území k likvidaci odpadních vod. Veškeré důkazní návrhy navrhovatele krajský soud usnesením zamítl. Dílem se jedná o listiny, které jsou již obsaženy ve správním spisu, a není jimi proto zapotřebí provádět dokazování. Co se týče zbylých důkazních návrhů, ty krajský soud shledal nadbytečnými, neboť směřují k prokázání nesporných skutečností, popřípadě irrelevantními, jak bude dále uvedeno.

V. Právní hodnocení krajského soudu

35. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti podaného návrhu, přičemž dospěl k závěru, že návrh byl podán včas.
36. Odpůrkyni lze přisvědčit potud, že dle § 101b odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že návrh lze podat do 1 roku účinnosti napadeného opatření obecné povahy. Nelze však přehlédnout, že tato roční lhůta nahradila dřívější lhůtu tříletou teprve zákonem č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a to s účinností od 1. 1. 2018. Dle čl. XXXVIII bodu 3. tohoto zákona přitom platí, že „[v] případě opatření obecné povahy, která nabyta účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, běžej lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“
37. Napadený územní plán nabyl účinnosti dne 26. 10. 2016. Původní tříletá lhůta tedy v době přijetí citované novely nejenže ještě neuplynula, ale do jejího konce zbývaly téměř dva roky. Podle uvedeného přechodného ustanovení proto započala roční lhůta pro podání návrhu dle § 101b odst. 1 věty první s. ř. s. (v aktuálním znění) běžet až od 1. 1. 2018. Návrh podaný dne 21. 11. 2018 je proto nutno považovat za včasný.
38. Krajský soud nemá pochyb o tom, že navrhovateli vlastníku nemovitostí zapsaných na listech vlastnictví č. x a č. x v k. ú. x svědčí aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy.
39. Navrhovatel se však nedomáhá pouze zrušení shora uvedených částí územního plánu, nýbrž též části rozhodnutí o námitkách. Jak přitom shrnul Nejvyšší správní soud například

v relativně nedávném rozsudku ze dne 18. 9. 2018, čj. 9 As 198/2017-52, „*ke dotčení práv vlastníka pozemku nedochází s konečnou platností již rozhodnutím o námitkách, ale až samotným územním plánem či jeho změnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, čj. 2 Ao 5/2010-24, č. 2244/2011 Sb. NSS). Možnost samostatného soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti návrhu územního plánu v režimu žaloby podle § 65 s. ř. s. je proto značně omezena; s ohledem na zásadu subsidiarity nemá aktivní legitimaci ke podání takové žaloby vlastník pozemku dotčeného územním plánem nebo jeho změnou, který je aktivně legitimován ke podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 333/2016). Tento závěr byl potvrzen také rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v bodech 65 – 68, usnesení ze dne 29. 3. 2016, čj. 4 As 217/2015-182, č. 3415/2016 Sb. NSS.“*

40. Za této situace v případě navrhovatele není podmínka aktivní procesní legitimace k návrhu na zrušení rozhodnutí o námitkách splněna. Krajský soud proto v této části návrh dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, pro nějž nelze v řízení pokračovat. Krajský soud tak výrokem I) vypořádal formálně návrh směřující proti rozhodnutí o námitkách v zájmu vyčerpání návrhového petitu. Věcným vypořádáním námitek se však zabýval v dalších pasážích rozsudku, neboť navrhovateli svědčí aktivní legitimace brojit proti napadenému územnímu plánu, přičemž vypořádání námitek je součástí odůvodnění tohoto opatření obecné povahy ve smyslu § 172 odst. 5 správního řádu. Primárně právě ve způsobu vypořádání námitek totiž navrhovatel spatřuje důvody, pro které navrhuje územní plán odpůrkyně zrušit.
41. Krajský soud dále přezkoumal napadené opatření obecné povahy v mezích návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
42. Návrh je částečně důvodný.
43. V obecné rovině přitom krajský soud předesílá, že přijetí územního plánu je výsostným projevem práva obce na samosprávu ve smyslu čl. 101 Ústavy. Správní soudy proto v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily vhodnost řešení obsaženého v územním plánu či aby snad dokonce obci přikazovaly, jaké konkrétní řešení má zvolit. Smyslem řízení před soudem je tak pouze posouzení otázky zákonnosti napadeného opatření obecné povahy.

V.A K námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o námitkách

44. Námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o námitkách krajský soud nepřisvědčil.
45. Klíčovým pro posouzení této námítky je především shora citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11, který významně korigoval judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce nároků na odůvodnění vypořádání jednotlivých námitek vznesených v průběhu přijímání územního plánu, která dříve kladla na toto odůvodnění v podstatě stejné nároky jako v případě správního rozhodnutí (to se týká například navrhovatelem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 5/2010-169). Ústavní soud v tomto nálezu s ohledem na ústavně zaručené právo samosprávného celku na samosprávu (čl. 101 Ústavy) konstatoval, že „*[p]ožadavky vznesené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který obrozňuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu.“*
46. Krajský soud se přitom neztotožnil s názorem navrhovatele, dle něhož pořizovatel územního plánu na vypořádání vznesených námitek zcela rezignoval, resp. že by se snad omezil na

pouhé obecné fráze či parafrázi zákonných ustanovení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 112/2016-37). V intencích judikatury Ústavního soudu naopak krajský soud považuje odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele za dostatečné, neboť je z nich patrné, jakým způsobem a z jakých konkrétních důvodů pořizovatel tyto námitky posoudil (viz dále odůvodnění k jednotlivým návrhovým bodům); je tedy přezkoumatelné. Ostatně většina návrhové argumentace představuje polemiku právě s tímto posouzením, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách nebylo pojmově možné.

V.B K námitce nepřesného vymezení zastavěného území

47. Nedůvodnou shledal krajský soud též námitku nepřesného vymezení zastavěného území ve vztahu k pozemkům č. x a č. x, kterou se pořizovatel územního plánu v rámci rozhodnutí o námitkách opakovaně a podrobně zabýval.
48. Předně krajský soud v této souvislosti poznamenává, že je nerozhodné, zda vymezení zastavěného území odpovídá podobě, v jaké bylo přijato usnesením ze dne 1. 11. 2013, č. 6/2013, jímž zastupitelstvo odpůrkyně schválilo vymezení zastavěného území ve smyslu § 6 odst. 6 písm. a) a § 59 odst. 2 stavebního zákona. Přijetí tohoto opatření obecné povahy totiž neznamená, že je jím odpůrkyně do budoucna bezpodmínečně vázána při přijímání územního plánu. Vymezení zastavěného území dle § 59 stavebního zákona je ze své podstaty provizorním řešením, a proto také pozbývá platnosti vydáním územního plánu (§ 60 odst. 6 stavebního zákona). Dokonce i po přijetí územního plánu, kterým se nově vymezí zastavěné území, je pak možno aktualizovat zastavěné území jeho změnou (§ 58 odst. 3 stavebního zákona). Krajský soud proto nespatřuje nic závadného na tom, pokud odpůrkyně v průběhu přijímání územního plánu přizpůsobila vymezení zastavěného území stavu řešeného území, popř. v tomto ohledu odstranila nedostatky obsažené v dřívějším opatření obecné povahy.
49. To ostatně odpůrkyně avizovala při vypořádání námitky navrhovatele při opakovaném projednávání návrhu územního plánu dne 8. 12. 2015, kde uvedla, že „[h]ranice zastavěného území bude znovu prověřena a aktualizována k datu vydání nového územního plánu. Budou využity aktuální ÚAP ORP Vimperk a v rámci místního šetření a průzkumu bude upravena hranice zastavěného území tak, aby odrážela všechny realizované stavby, které byly korektně povoleny“ (strana 71 odůvodnění textové části územního plánu). Konkrétně k pozemku č. x odpůrkyně tamtéž konstatovala, že „[u]vedený pozemek je v KN veden jako neplodná půda, ostatní plocha, a bude tedy vymezena jako plocha přírodní – krajinná zeleň. Pokud jde o objekt s p.č. -x, jiná stavba, bude tento vymezen v grafické části územního plánu jako zastavěná plocha přesně dle rozsahu vymezeném v podkladní katastrální mapě.“ Ve vztahu k pozemku č. x pak uvedla, že „[p.] p.č. -x, stavební, je veden v KN jako stavební objekt č.p. x, druh pozemku zastavěná plocha, nádvoří. P.p.č. x je veden v KN sice jako orná půda, ale přímo navazuje na již legálně realizovaný objekt rodinného domu. Proto bude sloučena v rámci územního plánu jako stávající plocha pro smíšené bydlení, bude zahrnuta do zastavěného území.“ Například již ve vypořádání námitek navrhovatele ze dne 3. 5. 2013 byl přítom navrhovatel správně upozorněn, že „nelze do zastavěného území zahrnout jiné pozemky, než vyjmenované v § 58 odst. 2 stavebního zákona (za zastavěný stavební pozemek lze považovat pouze pozemek s druhem pozemku dle KN „zastavěná plocha a nádvoří“; např. pokud je na určitý pozemek vydáno platné stavební povolení na stavbu či se na něm již nachází stavba, která však není zanesená v katastrální mapě, nejedná se o zastavěný stavební pozemek)“ (strana 62 odůvodnění textové části územního plánu).
50. Jinými slovy odůvodnění územního plánu v reakci na konkrétní námitky navrhovatele jasně vymezuje kritéria zařazení pozemků do zastavěného území vycházející primárně z údajů obsažených v katastru nemovitostí, přičemž tato kritéria aplikuje výslovně též ve vztahu ke konkrétním pozemkům. Toto odůvodnění přitom krajský soud považuje nejen za zcela přezkoumatelné, nýbrž i věcně správné.

51. Krajský soud k tomu uvádí, že dle § 58 odst. 2 stavebního zákona se do zastavěného území „zahrnují pozemky v intravilánu, s výjimkou vinic, chmelnic, pozemků zemědělské půdy určených pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) nebo pozemků přiléhajících k hranici intravilánu navrácených do orné půdy nebo do lesních pozemků, a dále pozemky vně intravilánu, a to a) zastavěné stavební pozemky, b) stavební proluky, c) pozemní komunikace nebo jejich části, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území, d) ostatní veřejná prostranství, e) další pozemky, které jsou obklopeny ostatními pozemky zastavěného území, s výjimkou pozemků vinic, chmelnic a zahradnictví.“ Zastavěný stavební pozemek pak § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona definuje jako „pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami“. Uvedená definice je přitom pro odpůrkyni při vymezení zastavěného území závazná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, čj. 4 Ao 4/2011-59).
52. V posuzované věci je nesporné, že stavby umístěné na pozemcích č. x a č. x, resp. přesněji na stavebních parcelách č. x a č. x situované v rámci těchto pozemků, jsou zaneseny v katastru nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří. Zahnutí těchto pozemků (resp. v případě pozemku č. x pouze stavební parcely č. x) do zastavěného území tedy zcela odpovídá shora uvedeným ustanovením, jakož i citovanému vypořádání navrhovatelových námitek, které se právě k těmto pozemkům vztahovaly. Důvod zahrnutí těchto pozemků do zastavěného území je proto z odůvodnění textové části napadeného územního plánu jednoznačně patrný a musel být nepochybně již v průběhu přijímání územního plánu z vypořádání jeho námitek zřejmý i navrhovateli. Krajský soud souhlasí s navrhovatelem v tom, že tato změna měla být zanesena již v návrhu územního plánu předloženého k poslednímu veřejnému projednání a nikoli až v jeho finální schválené verzi (že tomu tak nebylo, odpůrkyně v řízení před soudem nezpochybnila). Nicméně vzhledem k tomu, že námítky navrhovatele vztahující se k uvedené změně vymezení zastavěného území byly v průběhu přijímání územního plánu opakovaně a konzistentně vypořádávány způsobem, který zcela odpovídá finální podobě přijatého územního plánu, krajský soud neshledal, že by toto pochybení způsobovalo nezákonnost napadeného opatření obecné povahy.
53. Vzhledem k výměře uvedených pozemků (v případě stavební parcely č. x se jedná o 55 m² a v případě pozemkové parcely č. x vč. na něm umístěné stavební parcely č. x jde celkem o 477 m²), jakož i skutečnosti, že na těchto pozemcích se nachází pouhé dva rodinné domy, pak krajský soud neshledal, že by uvedená změna představovala v kontextu celého územního plánu odpůrkyně podstatnou úpravu ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona, v jejímž důsledku by bylo zapotřebí vyžádat si před přijetím územního plánu opětovná stanoviska příslušných orgánů.
54. Nedůvodná je též námitka, dle níž není možné považovat za zastavěné území obrys stavby umístěné na pozemku č. x. Dle § 58 odst. 1 věty druhé stavebního zákona „[h]ranici jednoho zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcel, ve výjimečných případech ji tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích.“ Tomuto požadavku odpůrkyně bezesbytku vyhověla, neboť na pozemku č. x je zastavěné území vymezeno pouze hranicemi do něj vložené stavební parcely č. x; hranici zastavěného území tak tvoří čára vedená po hranici parcely tak posledně citované ustanovení ukládá.
55. Navrhovatelovu argumentaci, dle níž stavby na pozemcích č. x a č. x nebyly řádně povoleny, shledal krajský soud nepřipadnou. Územní plán slouží především ke stanovení základní koncepce rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury (§ 43 odst. 1 stavebního zákona). Jedná se tak o základní koncepční a strategický dokument obce, jehož smyslem již z povahy věci nemůže být posuzování legality jednotlivých již provedených staveb v rámci řešeného území, neboť za tímto účelem stavební zákon zakotvuje instituty jiné (typicky se jedná o řízení o odstranění stavby dle § 129 tohoto zákona). Ustanovení § 2 odst. 1

písm. c) ve spojení s § 58 odst. 2 stavebního zákona přitom vymezení zastavitelného území spojují mimo jiné právě se stavem evidovaným v katastru nemovitostí. Odpůrkyně proto nepochybně, pokud při vymezení zastavěného území z tohoto stavu vycházela. Tím méně pak mohlo být tímto postupem zasaženo do navrhovatelova základního práva ve dle čl. 1 a čl. 36 Listiny. Vzhledem k irelevanci této námitky krajský soud nepovažoval ani za nutné provádět v daném ohledu jakékoli dokazování.

56. Ze shora uvedeného je však naopak zřejmé, že odpůrkyně do zastavěného území nesprávně zahrnula navrhovatelův pozemek č. x. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stavby na tomto pozemku nejsou evidovány v katastru nemovitostí, přičemž uvedený pozemek nesplňuje ani jiné z možných kritérií dle § 58 odst. 2 stavebního zákona. Z tohoto důvodu krajský soud napadený územní plán ve vztahu k tomuto pozemku zrušil.

V.C K námitce nesouladu mezi návrhem územního plánu a stavbou na pozemku č. x

57. Nedůvodná je též námitka, dle níž je vyznačení zastavěného území na pozemku č. x v rozporu s bodem 80 výroku textové části napadeného územního plánu.
58. Navrhovateli lze přisvědčit potud, že dle bodu 80 výroku územního plánu odpůrkyně lze na území označeném jako „plochy přírodní – krajinná zelen“ umisťovat pouze pěší cesty a cyklistické stezky, účelové cesty (jen se souhlasem orgánu ochrany krajiny), drobné stavby pro zemědělskou a lesní výrobu, včelíny (jen související s využitím ploch), drobné architektonické objekty – veřejně přístupné (např. rozhledny, altány, lavičky, informační tabule apod.) a stavby technické infrastruktury pro lokální potřeby. Přijatý územní plán má však v zásadě účinky pouze do budoucna.
59. Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, čj. 1 As 107/2012-139, č. 2742/2013 Sb. NSS, uvedl, že „[p]latnost územních rozhodnutí, případně stavebních povolení je omezena toliko dobou jejich platnosti a nemůže být proto narušena jejich nezařazením do územního plánu. Není tedy možné, aby se obec prostřednictvím vydání územního plánu snažila ‚odstranit‘ účinky již dříve pravomocných územních rozhodnutí. Odlišný, než shora provedený výklad dotčených zákonných ustanovení, by mohl vést ke zcela absurdním důsledkům, kdy by se již například několik let řádně umístěné, povolené a zkolaudované stavby dostaly do rozporu s územním plánem, a pro tento rozpor by musely být odstraněny, resp. by byly považovány za nezákonně umístěné a postavené. Takový přístup by byl v příkrém rozporu s principem právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře.“ Jinými slovy lze shrnout, že pravomocná územní rozhodnutí, potažmo stavební povolení nemohou být přijetím nového územního plánu dotčena.
60. Napadený územní plán sám o sobě stavbu na pozemku č. x v rozporu s bodem 80 svého výroku neumístil, nýbrž pouze *pro futuro* stanovil pro využití ploch tohoto typu určité limity. Ani v tomto ohledu proto krajský soud nepovažuje za nutné provádět jakékoli dokazování.
61. K opětovně formulovaným námitkám zanesení změny vymezení zastavěného území až ve schváleném územním plánu, rozsahu této změny, dostatečnosti mapového podkladu katastru nemovitostí, jakož i údajného porušení čl. 1 a 36 Listiny se krajský soud již vyjádřil shora; na příslušné pasáže oddílu V.B odůvodnění tohoto rozhodnutí proto pouze odkazuje. Důvod zahrnutí stavby na pozemku č. x do zastavěného území přitom odpůrkyně ve vypořádání navrhovatelových námitek řádně vyložila (viz shora odstavec 49).
62. Uvádí-li navrhovatel, že stavební parcela č. x je v grafické části územního plánu vyznačena bílou barvou značící „plochy zemědělské – orná půda a TTP“, pak toto tvrzení nemá oporu ve správním spisu. Jakkoli je barva této plochy vzhledem k její velikosti měřítku hlavního výkresu jen obtížně seznatelná, krajský soud se neztotožnil s názorem navrhovatele, že se jedná o barvu bílou, což lépe dokumentuje elektronická verze územního plánu, která je dostupná na stránkách odpůrkyně (<http://www.svatamari.cz/obecni-urad/povinne->

info/uzemni-plan.html) a která umožňuje na rozdíl od papírové podoby zvětšení zkoumané plochy. Ani kdyby tomu tak ovšem bylo, nezakládala by tato skutečnost nezákonnost napadeného územního plánu, neboť by nic nezměnila na tom, že stavební parcela č. 209 je správně vyznačena coby zastavěné území.

V.D K navrhovatelovu nesouhlasu se začleněním pozemku č. x a č. x do územního plánu coby ploch pro výstavbu

63. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, v níž navrhovatel vyjádřil svůj nesouhlas s tím, aby návrhová plocha zahrnující pozemky č. x a č. x umožňovala výstavbu vázanou na likvidaci odpadních vod.
64. Podstata této námitky totiž stále spočívá v nesouhlasu se zahrnutím uvedených pozemků do zastavěného území, neboť stavbu na stavební parcele č. 216 považuje za černou. Jak již však krajský soud shora vyložil, vymezení zastavěného území je v dané souvislosti dle stavebního zákona vázáno na stav evidovaný v katastru nemovitostí. Na základě této domněnky totiž dovozuje, že nedojde k uplatnění podmínky obsažené v bodu 53 výroku textové části napadeného územního plánu, dle něhož „[p]okud bude navrhována nová výstavba v sídlech, kde není ČOV, bude nutné řešit i požadavky na řešení kanalizace a její ukončení čištěním - pokud je v nově vznikající lokalitě plánována výstavba více jak 3 RD (stavba hlavní), bude nutné řešit i centrální odkanalizování sídla.“ Navrhovatelův závěr o ilegalitě staveb na parcelách č. 209 a č. 216 však zůstává pouze v rovině spekulací stran údajně nesprávného (navrhovatel uvádí dokonce podvodného) jednání Městského úřadu Vimperk a postrádá jakoukoli oporu ve správním spisu. Odpůrkyně proto ani v tomto ohledu nepochybila, pokud zahrnutí uvedených pozemků (tj. parcely, na níž je umístěna v katastru zapsaná stavba a pozemku s touto stavbou souvisejícího) do zastavěného území odůvodnila ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) a § 58 odst. 2 stavebního zákona evidencí stavby na parcele č. x v katastru nemovitostí.
65. Nekonkrétní je pak navrhovatelovo tvrzení, dle něhož prováděný způsob likvidace odpadních vod ohrožuje životní prostředí a snižuje užitnou hodnotu jeho pozemku. Navrhovatel v tomto ohledu vyjadřuje pouze obecnou obavu ohledně možného znečištění podzemních, resp. jeho studny, aniž by tuto svou úvahu jakkoli konkretizoval či doložil. Navrhovatel neuvedl, v čem konkrétně spatřuje ohrožení životního prostředí „nad míru stanovenou zákonem“ (nespecifikoval pak dokonce ani to, jaké zákonné normy se v této souvislosti dovolává). Také tato námitka je přitom odvislá od údajně illegality staveb na sousedních pozemcích, která dle názoru navrhovatele brání aktivaci shora citované podmínky zřízení kanalizace při výstavbě více jak tří rodinných domů. Nelze zároveň přehlédnout, že územní plán počítá s tím, že před případným vybudováním kanalizace lze novou zástavbu napojit pouze na domovní čističku odpadních vod. Krajský soud k tomu pouze poznamenává, že i v tomto případě pro vypouštění odpadních vod stále platí omezení plynoucí ze zákona o vodách (podrobněji viz oddíl V.G k námitce týkající se změny bodu 52 výroku textové části územního plánu). Omezení navrhovatelova vlastnického práva, které navrhovatel v přijatém řešení spatřuje, je proto pouze hypotetické a zcela abstraktní. Krajský soud tudíž neshledal, že by odpůrkyně přijetím napadeného územního plánu v daném ohledu jakkoli vybočila z mantinelů vymezených v navrhovatelem citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 1/2009-120.
66. Pro shora uvedené závěry poskytuje dostatečný podklad již samotný správní spis, a není proto potřeba provádět jakékoli další dokazování; shora specifikované důkazní návrhy navrhovatele nejsou způsobilé na tomto posouzení cokoli změnit.
67. K námitkám zanesení změny vymezení zastavěného území až ve schváleném územním plánu, rozsahu této změny, dostatečnosti mapového podkladu katastru nemovitostí, jakož

i údajného porušení čl. 1 a 36 Listiny krajský soud opět odkazuje na příslušné pasáže oddílu V.B odůvodnění tohoto rozhodnutí.

V.E K námitce týkající se podmínek zástavby

68. Nedůvodná je též námitka, dle níž ačkoli navrhovatelově námitce požadující umožnění staveb se zatravněnými střechami bylo vyhověno, v samotném územním plánu se již nepromítla.
69. Uvedené tvrzení nemá oporu ve správním spisu. Odpůrkyně v odůvodnění vypořádání této námitky uvedla, že „[t]ato možnost zastřešení bude doplněna do stanovených podmínek prostorové regulace. Jde o moderní trend ve výstavbě, přírodě blízkého charakteru, nenarušující krajinný ráz a není důvod nevyhovět této námitce“ (strana 72 odůvodnění textové části územního plánu). Z uvedeného však nikterak neplyne, že by snad odpůrkyně zamýšlela umožnit výstavbu staveb se zatravněnou střechou na všech zastavitelných plochách v rámci řešeného území. Odpůrkyně vyjádřila pouze tolik, že tato možnost bude do územního plánu doplněna, k čemuž skutečně došlo. Nelze přitom shledávat nezákonnost napadeného územního plánu v tom, že se odpůrkyně rozhodla umožnit umístování staveb se zatravněnou střechou pouze na některých plochách v rámci územního plánu, tj. konkrétně plochy smíšené obytné.
70. Krajský soud v tomto ohledu považuje za zcela srozumitelnou a přijatelnou též úvahu odpůrkyně vyjádřenou ve vyjádření k návrhu na zrušení napadeného územního plánu (viz shora odstavec 28).

V.F K navrhovatelově nesouhlasu s trasou elektrického vedení

71. Krajský soud se neztotožnil ani s navrhovatelovou argumentací týkající se trasy nového vedení elektrické energie na pozemku č. 484/4.
72. Předně krajský soud konstatuje, že považuje za dostatečné vypořádání uvedené námitky, dle něhož „[n]ávrh vedení elektrické energie 22Kv je nutný po budoucí zásobování trafostanic T5 a T6. Obě trafostanice jsou navrženy v optimální poloze vzhledem k jejich účelu, tj. zabezpečení dodávek elektrické energie pro lokality na severu Trhonín a na jihu Svaté Máří. V prostředí obce velikosti Svaté Maří není reálné (ekonomicky) trvat na umístění vedení 22Kv do země“ (strana 72 až 73 odůvodnění textové části územního plánu). Krajský soud nepovažuje ve světle shora citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 za únosné požadovat po odpůrkyni, aby k vypořádání této dílčí námitky předkládal jakousi ekonomickou analýzu (ne)proveditelnosti navrhovatelova požadavku na umístění elektrického vedení pod zem. Touto otázkou se pak odpůrkyně zabývala též v souvislosti s vypořádáním námitky Farmy ToKu, s. r. o., k níž uvedla, že „žůstane ponechán koridor pro nové vedení VN, který byl dojednán po dlouhých peripetiích v místě, které z hlediska ochrany krajinného rázu, hospodaření na pozemkách a zásahu do vlastnických práv nejméně tyto zatížení či naruší, tedy v místě vedení stávajícího plynovodu“ (strana 75 odůvodnění textové části územního plánu).
73. Navrhovatelův poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 86/2014-49 nepovažuje krajský soud za případný, neboť předmětem soudního přezkumu v tehdejší věci bylo rozhodnutí, kterým Městský úřad Žamberk neudělil souhlas podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, k umístění a povolení stavby. Takovéto rozhodnutí, které je vydáváno až ve fázi umístování a povolování stavby, však na rozdíl od územního plánu nestanovuje pouze základní koncepce rozvoje území obce, nýbrž má již podstatně konkrétnější charakter, od čehož se samozřejmě odvíjí také přísnější nároky na jeho odůvodnění. Krajský soud proto nepovažuje za nutné, aby za účelem poměření přijatého řešení se zásahem do krajinného rázu územní plán vymezoval velikost sloupů elektrického vedení a jejich vzdálenost od sebe, jak požaduje navrhovatel, neboť to není jeho úkolem.

74. Navrhovatelé lze přisvědčit potud, že vyjma shora citovaného vypořádání navrhovatelovy námítky územní plán nikterak nevyklučuje podzemní kabelové vedení. Napadený územní plán vymezuje pouze trasu tohoto elektrického vedení, přičemž v rozhodnutí o námitkách pouze poukazuje na omezené ekonomické možnosti odpůrkyně pro případ realizace jeho výstavby. Územní plán tak volbu konkrétní podoby elektrického vedení ponechává následnému řízení o umístění stavby, resp. řízení povolovacímu. Tomuto postupu krajský soud nemá co vytknout. Uvedená situace je zároveň kvalitativně odlišná od té, již posuzoval Nejvyšší správní soud v navrhovatelem citovaném rozsudku čj. 9 Ao 1/2008-34, neboť v tehdy posuzované věci obec vyhodnotila námitky dotčených vlastníků toliko coby připomínky a z toho důvodu je ani nevypořádala. Apel Nejvyššího správního soudu na nutnost odůvodnění zvolené varianty řešení přitom nelze vykládat jako povinnost obce již v územním plánu zvolit konkrétní podobu elektrického vedení, tj. zda bude vedeno nad zemí či pod ní, jaká má být výška jednotlivých sloupů či jejich rozestup apod. (nelze zároveň přehlédnout, že parametry týkající se sloupů elektrického vedení vyplývají primárně z příslušných technických norem a mohou být tedy jen stěží výrazněji ovlivňovány územním plánem; srov. například normu ČSN EN 50341-1 ED.2 - Elektrická venkovní vedení s napětím nad AC 1 kV či normu ČSN EN 50423-3 - Elektrická venkovní vedení s napětím nad AC 1 kV do AC 45 kV včetně).
75. Je pak zcela nerozhodné, že elektrické vedení bylo do územního plánu vneseno na základě požadavku společnosti E.ON, neboť tato skutečnost nemůže na uvedeném posouzení nic změnit. Krajský soud proto ani nepovažoval za nutné provádět v tomto ohledu jakékoli dokazování.

V.G K námitce neprojednaného a neodůvodněného pozměnění textové části územního plánu

76. Nedůvodná je také námitka, týkající se změny bod 52 výroku textové části napadeného územního plánu, která dle názoru navrhovatele zapříčiňuje jeho nezákonnost.
77. Mezi účastníky řízení je nesporné, že zatímco projednávané návrhy územního plánu obsahovaly bod 52 výrokové části ve znění „[d]o doby vybudování obecní ČOV nebo v lokalitách mimo kompaktní sídlo lze novou zástavbu napojit pouze na domovní ČOV, s vypouštěním vod do vodoteče nebo společnou žumpu na vyvážení“, schválený územní plán v tomto bodě stanoví, že „[d]o doby vybudování obecní ČOV nebo v lokalitách mimo kompaktní sídlo lze novou zástavbu napojit pouze na domovní ČOV, s vypouštěním vod do recipientu, nebo společnou žumpu na vyvážení.“ Odpůrkyně tedy zaměnila pojem vodoteč za pojem recipient.
78. Podstata navrhovatelovy námítky spočívá v tom, že pojem recipient dle jeho názoru umožňuje výklad zahrnující na rozdíl od pojmu vodoteč též podzemní vody, čímž měly být oproti původnímu návrhu územního plánu rozšířeny možnosti odvádění odpadních vod. S tímto závěrem se krajský soud neztotožnil.
79. Předně krajský soud v tomto ohledu poznamenává, že oba uvedené pojmy postrádají legální definici. Při výkladu slova vodoteč se však lze opřít o jazykově synonymní pojem vodní toky, kterými jsou dle § 43 odst. 1 vodního zákona „*povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky*“ (důraz doplněn). Uvedená definice tedy zjevně umožňuje zahrnutí podzemních vod ve smyslu § 2 odst. 2 vodního zákona, kterými jsou „*vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásmu nasycení v přímém styku s horninami; za podzemní vody se považují též vody protékající podzemními drenážními systémy a vody ve studních.*“ Umožňuje-li tedy pojem recipient navrhovatelem nastíněný výklad, tj. zahrnutí podzemních vod (vzhledem k tomu, že odpůrkyně tuto navrhovatelovu úvahu nikterak nezpochybnila,

nepovažoval krajský soud za nutné provádět v tomto ohledu dokazování), z uvedeného plyne, že totéž lze konstatovat i ve vztahu k pojmu vodoteč.

80. Jakkoli pak pojem recipient nedisponuje jednoznačnou zákonnou definicí, nelze automaticky dovodit, že umožňuje vypouštění odpadních vod kamkoli, jak sugeruje navrhovatel. Jakákoli formulace územního plánu totiž nemůže prolomit kogentně stanovené limity nakládání s odpadními vodami ve smyslu § 38 vodního zákona.
81. Není přitom patrné, z čeho navrhovatel dovozuje, že v rámci celého územního plánu lze uplatnit „výjimečnost“ nezbytnou pro povolení vypouštění odpadních vod z domácností neobsahujících nebezpečné látky do podzemních vod ve smyslu § 38 odst. 9 téhož zákona; dle citovaného ustanovení lze totiž takovéto povolení udělit pouze „výjimečně na základě vyjádření osoby s odbornou způsobilostí k jejich vlivu na jakost podzemních vod, pokud není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné jejich vypouštění do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu.“ Je tedy zřejmé, že k vypouštění odpadních vod z domácností, které byly zbaveny nebezpečných látek, je možné teprve subsidiárně a na základě vyjádření příslušného odborníka. Navrhovatel pak blíže nespécifikoval, v čem dle jeho mínění tkví jím tvrzený rozpor použití pojmu recipient s vodním zákonem; krajský soud sám žádný takovýto rozpor neshledal.
82. Pro uvedené krajský soud v daném ohledu uzavírá, že pouhá záměna pojmů vodoteč a recipient nepředstavuje natolik závažnou změnu, jejíž neprojednání či nepředložení příslušným orgánům k opětovnému vyjádření ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného územního plánu. Tím méně lze pak v tomto postupu odpůrkyně spatřovat porušení navrhovatelova práva na příznivé životní prostředí dle čl. 35 Listiny či porušení principů stanovených Aarhuskou úmluvou.

VI. Závěr a náklady řízení

83. Na základě shora uvedeného krajský soud návrh na zrušení části rozhodnutí o námitkách odmítl pro nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatele. Ve vztahu k samotnému územnímu plánu pak krajský soud dospěl k závěru, že návrh na jeho zrušení je z části důvodný, a proto jej podle § 101d odst. 2 s. ř. s. v části týkající se pozemku parc. č. x v k. ú. x zrušil; ve zbytku pak krajský soud návrh jako nedůvodný zamítl.
84. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že navrhovatel měl v řízení vzhledem k rozsahu návrhového petitu úspěch pouze marginální, krajský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal. Obdobně pak postupoval též ve vztahu k procesně úspěšné odpůrkyni, neboť v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Českých Budějovicích 13. února 2019

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu